

אנשים שראיתי ומעולם לא פגשתי

צדוק בן־דוד במוזיאון תל אביב לאמנות

המיצב הענק במוזיאון "אנשים שראיתי ומעולם לא פגשתי" כולל מעל 6,000 דמויות של נשים, גברים וילדים. את כולם ראה האמן צדוק בן־דוד בנסיעותיו ברחבי העולם - בשוק בקזחסטאן, ברחובות טוקיו, ליד הסטודיו שלו בלונדון, על חוף הים בתל אביב ואפילו באנטרקטיקה - אך לא הכיר אותם באופן אישי.

משהו בנוכחותם, בהבעת פניהם או בתנועה שעשו בהיסח הדעת, משך את תשומת ליבו, והוא צילם אותם. את התצלום עיבד בן־דוד תחילה לרישום קווי בעיפרון, ולאחר מכן הפך את הרישום בטכניקה של צריבה בחומצה למגזרת מתכת דקיקה צבועה בשחור. אלפי הדמויות הקטנות ניצבות על מצע חולי הנפרש על פני מאות מטרים רבועים, במרווחים קבועים זו מזו. יחד הן יוצרות נוף אנושי מורכב. בן־דוד החל לעבוד על המיצב עוד ב־2015, בכל חודש שחלף הלך וגדל המיצב, ועוד ועוד דמויות נוספו לו. אך נדמה שלא רק הממדים של המיצב השתנו עם הזמן, כי אם גם אופן ה"קריאה" שלו. שנת הקורונה הוסיפה ליצירה רובד מפתיע ולא צפוי של משמעות: רגישות מחודדת שלנו, הצופים, למושגים של התקהלות, תנועה בין מדינות וגבולות פתוחים שנתפסו כדברים מובנים מאליהם, ולפתע הפכו אסורים. המרווחים בין הדמויות נדמים כשמירה קפדנית על הנחיות הריחוק החברתי.

בעקבות הימים המדממים של חודש מאי נעשה המיצב טעון עוד יותר: האלימות המזוועה בין שכנים הייתה נעוצה בזיהוי - מי כמוני, משלנו, ומי אחר, מראה, לבוש ושפה קבעו לחיים ולמוות, ההרס והאובדן היו ביטוי מכאיב לחוסר היכולת לראות במי שמעבר לגדר, אדם. יש אפוא שמחה מחודשת באפשרות להתכנס שוב יחד לראות את המיצב שובה הלב בפרטיו, המהווה תזכורת כמה כל אחת ואחד הם ייחודיים, יקרים וחד־פעמיים.

אוצרות: מירה לפידות, טל לניר

People I saw but never met

Zadok Ben David at Tel Aviv Museum of Art

The installation *People I Saw but Never Met* includes more than six-thousand figures of men, women and children. These are people that artist Zadok Ben-David had seen during his travels around the world—in a market in Kazakhstan, on the streets of Tokyo, near his studio in London, on a beach in Tel Aviv, even in Antarctica—but had never met personally. Something in their presence—a facial expression, or a momentary gesture—caught his eye and made him take their photograph. He then sketched these photographs with pencil and later, by using photo-etching, he turned the sketches into a thin metal cut-out painted in black. The installation includes thousands of these small figures standing at equidistance on a bed of sand stretched across hundreds of meters, making for an intricate human landscape. Ben-David began working on the installation in 2015, adding more and more figures with each passing month as the work itself continued to grow. But it isn't only its scale that changed over time. So, too, has the reading of this installation. The past

year, marked by a global pandemic, has lent the work a new and unexpected meaning: a kind of heightened sensitivity in us, the viewers, to the idea of social gathering. At a time when movement across countries and borders has grinded to a halt, something in the measured distance between these figures appears almost prescient—a foreshadowing of our new routine of social distancing. In Israel, the bleeding days of the month of May have charged the installation further, as the shocking bouts of violence between neighbors often turned on questions of identification: who is “one of us,” and who isn't. Appearance, clothing, language—all these have become matters of life or death. The scenes of devastation and loss were a painful expression of what happens when we stop recognizing the humanity in humans. There is, then, a sense of joy in our ability to come together and view this mesmerizing work. A reminder, perhaps, of what makes each of us unique and precious.

Curator: Mira Lapidot, Tal Lanir

